

Caruselul curintelor

Școala "Duiliu Zamfirescu"

Focșani

ANUL II, Nr. 7, NOV. 2013

**« Școala cea bună e aceea în care și școlarul
învață pe profesor »**

Nicolae Iorga

ECHIPA DE REDACȚIE

PROFESORI COORDONATORI :	TEHNOREDACTARE ȘI GRAFICĂ
Anișoara Pițu - prof. limba și literatura română	Petria Dolia
Petria Dolia - prof. înv. primar	

**Mulțumim tuturor cadrelor didactice și elevilor care au contribuit
cu materiale, desene și fotografii la realizarea acestui număr al revistei :**

Crăița Alexandrescu	Andreea Berdan	Iuliana Luca
Daniela Sporea	Andrei Apostoae	Karla Velea
Florica Manole	Andrei Stoian	Lidia Balotă
Florin Balasoglu	Angel Radu Mierlăcioiu	Mihai Stoian
Gabriela Oloeriu	Beatrice Ilie	Mihail Munteanu
Gheorghe Zaiț	Bianca Neagu	Noemi Dragu
Gina Pricope	Bianca Nicolau	Oana Cucu
Giorgeta Rădulescu	Bianca Olteanu	Oana Spânu
Ioana Grăjdeanu	Carmen Ghebuș	Octavian Torcea
Nuța Anghel	Ciocan Eduard	Răzvan Mățișan
Roxana Borcan Radu	Cristina Burlacu	Roxana Rogoz
Roxana Stoian	Cristina Enoiu	Sara Necula
	Daniela Vasile	Sorina Boldeanu
Alexandra Voicu	Denis Dîrdală	Ștefan Stanciu
Alina Cristina Pascu	Diana Mitrea	Ștefan Susanu
Alya Dardouk	Diana Murgu	Valentin Carp
Ana-Maria Lupașcu	Ema Aurica Soficenco	Valentina Hartingher
	Florina Drăstaru	Vanessa Costea

ȘCOALA GIMNAZIALĂ « DUILIU ZAMFIRESCU » FOCȘANI

Str. Tinereții, Nr. 2, C.P. 620094, tel: 0237 214060, fax: 0337 401060

<http://scoala10focsani.ro>, e-mail : duiliuzamfirescu@yahoo.ca

ISSN 2285 – 2069
ISSN – L = 2285 - 2069

Nota redacției :

**Responsabilitatea pentru conținutul materialelor publicate revine în exclusivitate
autorilor și profesorilor îndrumători.**

EDITORIAL

ȘCOLI CARE RÂD

sau

Școala - Carusel

Ne-a întrebat cineva, odată: de ce am numi o revistă **carusel**?

Și atunci am înțeles că e momentul să explicăm alegerea noastră: sensul acestui cuvânt trimite la *mișcare, deplasare continuă a unor mobile*, iar existența noastră spirituală este o continuă rotire pe o axă a timpului.

Pe de altă parte, caruselul e un joc, ce implică transformarea, prin imaginație, a lumii reale în lumea artei. Caruselul înseamnă și învârtire- în cerc, e adevărat - ca propria noastră existență de zi cu zi. Da, dar înseamnă și posibilitatea de a vedea lumea învârtindu-se, din ce ce mai repede, devenind astfel un pic alta față de cea care este în nemișcare, inertă.

O școală poate fi considerată un joc de carusel; o școală carusel oferă- celor care o aleg să se joace acolo- o modalitate proprie ei de a vedea lumea.

Ea rămâne în același spațiu, cel puțin pentru câteva zeci de ani. Mai sunt și școli norocoase, fericite, care se pot lăuda că își au rădăcinile în alt secol. Dar cele mai multe se leagă doar la modul simbolic de un trecut al lor.

Iar cei care realizează această legătură sunt foștii elevi, actualii adulți, cei care, într-o secvență decisivă din existența lor, au văzut lumea așa le-o oferea școala-carusel.

Am putea crede că întoarcerea în timp e doar un vis, o idee cu care cochetează scriitorii sau cineaștii, nu oamenii serioși, așa cum sunt cei ai școlii. Dar, pentru o școală – carusel, lucrul acesta este posibil atunci când elevii de **atunci**, adulții de **acum**, au decis că se pot întoarce în timp, în casa copilăriei lor comune.

E un lucru oarecum obișnuit să auzim de întâlniri dintre foștii colegi de liceu, poate pentru că adolescența este mai aproape - ca structură sufletească, interese comune, timp – de vârsta adultă.

Dar o întâlnire după douăzeci sau douăzeci și cinci de ani de la terminarea gimnaziului pare un lucru mai puțin obișnuit. Și totuși acestea s-au întâmplat, în școala noastră. Asta înseamnă extrem de mult în destinul unei școli- carusel. Înseamnă legături niciodată frânte, înseamnă bucurii niciodată alungate în colț de inimă, înseamnă prietenii niciodată uitate într-un sertar neumblat al timpului.

Iar o școală care își primește călătorii prin viață e o școală – carusel care sclipește de bucurie și ea.

Se spune că sunt școli care râd și sunt școli care plâng. Nu plângem sau nu râdem tot timpul. De cele mai multe ori, suntem de o comună seriozitate a zilei; ne vedem de ale noastre. Dar în existența noastră, plină de această seriozitate a clipei, sunt momente în care ne molipsim de râsul școlii, care se bucură că-și recunoaște, în adulții serioși de azi, copiii zglobii de atunci.

Vă prezentăm, în acest număr, câteva dintre gândurile cuiva care, la un moment dat, s-a jucat în școala - carusel.

Prof. Anișoara Pițu, inspector de limba și literatura română

Nu e ușor...

Inițiativa de a reuni într-o publicație eforturile cadrelor didactice și ale elevilor este laudabilă, mai ales că așteptările sunt mari din partea ambelor „tabere”.

Publicarea unui moment creativ oferă copilului șansa să se facă remarcă, să fie în centrul atenției colegilor săi.

Nu este ușor să te desprinzi de un joc la calculator ca să așterni pe o coală de hârtie pură un gând, un vis, o temere.

Nu este ușor să ai curajul să împărtășești și altora sentimente pe care, poate, le-ai ferecat timp îndelungat.

Nu este ușor să te expui criticilor celor care încearcă să-ți anihileze stima de sine.

Ce este ușor? Tot ceea ce fac alții și tu nu poți.

Tocmai pentru că știu cât de greu este să faci o pagină de caiet să empatizeze cu tine, felicit cadrele didactice care au găsit timp și resurse pedagogice să stimuleze creativitatea elevilor, să-i determine să se împrietenească cu „pana”.

Și, ca într-o oglindă, felicit elevii care au răspuns așteptărilor și provocărilor de autodepășire.

Cu respect pentru tot ceea ce faceți, stimați colegi și dragi elevi,

Inspector pentru învățământul primar,

Prof. Gabriela Oloeriu

AMINTIRI...

După 25 de ani...

A patra bancă, rândul din mijloc, ultima clasă pe stânga, la parter.

Ce ciudat! Nu-mi vine să cred că a trecut atâta timp!... Timp de liceu, de facultate, de căsătorie, de copii.

Dar cumva, azi m-am întors brusc la vârsta de 14 ani. Toată realitatea mea s-a schimbat pentru câteva ore și, după câte văd în jur- și a celorlalți! Sunt din nou în bănci, în clasă, în curtea școlii, se pleznesc amical, se tachinează, se joacă chiar! Și-au regăsit conexiunile de atunci – râd, glumesc, vorbesc neîntrebați, își amintesc de profesori, de teme, de pedepse! Cineva evoca lucrările de control, alții loviturile ușoare la palmă☺, iar alții concursurile la care participau cu drag.

Eu – îmi amintesc dintr-o dată că am toată viața înaintea, că pot face orice alegeri doresc, că abia aștept să dau examen și să intru, desigur, la Medicină, că posibilități nelimitate de nimic mi se deschid în față. Dar, ce mă surprinde cel mai tare – este că-mi sunt tare dragi profesorii! Știu, și acum 25 de ani îmi plăceau, mă motivau, mă încurajau, dar acum este altfel! Îmi sunt tare, tare dragi!

Și realizez că am avut un noroc extraordinar – că școala pentru noi era cea mai interesantă parte a vieții! Că trăiam pentru concursuri, pentru note, pentru competiție și pentru dorința de a demonstra tuturor că noi suntem cei mai buni. Profesorii noștri erau cele mai importante ghiduri- mai importante decât părinții! Cuvântul lor, sugestiile, criticile sau aprecierile atârnav cel mai greu – puteau să te facă să zbori sau să rămâi ținut dureros de pământ.

Nu știu dacă acum mai este la fel, dacă elevii realizează ce comori au în fața ochilor, dacă profesorii se mai ridică la standardele de odinioară sau dacă relația profesor- elev mai are tot atâta magie ca pentru generația noastră. Pentru că ponderea cea mai mare a amintirilor noastre este legată de profesori și nu de activități extrașcolare sau de excursii și petreceri de copii.

Am trăit gimnaziul, ce-i drept, în perioada comunistă, în care nu aveam alternative distractive pentru școală, nu prea aveam opțiuni de timp liber, nu aveam calculatoare, tablete sau telefon mobil. Pare inimaginabil astăzi! Nu aveam baruri, cafenele, ci doar cofetării – unde ne duceam după școală să mâncăm o prăjitură de 5 lei ☺.

Nu aveam emisiuni la televizor- doar 2 ore seara în care se difuza un film! Nu aveam desene animate, muzică, videoclipuri, canale diverse- ne umpleam tot timpul liber citind cu nesaț romane, biografii, cărți de călătorie, SF-uri și jucând diverse jocuri – rummy, cărți, Monopoly, table, șah.

Școala rămânea evenimentul principal și primordial al existenței noastre, în jurul căruia se învârtteau toate celelalte. Și ne era bine așa! Chiar foarte bine! Trezea în noi un acut chef de viață, de joacă, de socializare, de explorare! Nu existau depresii de niciun fel! – niciun copil nu experimenta tristețea fără margini și fără ieșire altfel decât cu medicație, așa cum întâlnesc astăzi tot mai frecvent și la vârste din ce în ce mai mici.

Nu eram izolați niciodată. Culmea! În absența oricărui spațiu virtual, prietenii erau foarte intense- erau legături pe viață! S-au regăsit acum, astăzi, ca și cum nu s-au întrerupt niciun moment. La fel. Aceeași intensitate! Nu erau bogați sau săraci, eram toți la fel, în uniforme verificate strict, ne deosebeam prin noi, nu prin părinții noștri, posesiunile materiale sau vacanțele exotice.

Că veni vorba de vacanțe – la bunici, la țară (cine avea). Cine nu, acasă, pe stradă, la bloc. Citeam din greu. Cu lanterna pe sub plapumă (ca să nu mă prindă mama)- universuri întregi mi se desfășurau în fața ochilor. Mai bogate decât aș fi putut să le văd în realitate. Universul cărților era infinit pentru noi- astăzi, din păcate, este limitat, cu porția obligatorie și verificată. Astăzi, universul calculatoarelor este infinit! Dar, din păcate, te izolează, îți dă iluzia de omniprezență- iar când te trezești îți dai seama ca ești singur. Că lângă tine nu ai niciun prieten. Că de partea cealaltă a tabletei sau a telefonului este cineva, dar golul dintre se simte dureros.

Beatrice Ilie, 13 ani
Prof. Gheorghe Zaiț

Și așa apar tristețile – într-o vreme în care aproape orice copil are aproape orice își dorește, tristețile sunt tot mai dese! Și singurătatea!

Nu aveam voie să călătorim peste hotare (în Occident mai exact) – dar spațiul nostru se dilata fără măsură, cuprindea în el o lume întreagă și alte dimensiuni pe lângă. Curtea casei, strada sau curtea școlii erau un univers veșnic în explorare, plin de forme, de imagini, de evenimente mai ales!

Trebuie neapărat să încerc să-i insuflu Olguței – fetița mea de 12 ani, pasiunea care ne alimenta pe noi la vârsta aceea! Dar îmi dau seama că nu ține atât de mult de mine pe cât mi-aș dori- pentru că mie nu mama sau tata mi-au indus dorința de a învăța continuu, de a-mi lărgi orizontul și de a-mi împinge mereu limitele, ci școala, adică profesorii! Lor le revine acest merit.

Îmi aduc aminte că învățam de zor în clasa a șaptea pentru olimpiada de Română. Voiam să ajung la faza națională. Lucram, ștergeam, scriam din nou, învățam. N-am reușit, dar am trăit o mare satisfacție în tot timpul acesta, al pregătirii.

Mă duceam cu mare drag la ore! Preferatele mele erau Româna, Franceza, Muzica. Dar am ales mai departe chimia, fizica și biologia☺.

Îmi aduc aminte festivitățile de premiere de la sfârșitul anului. Ce emoții! Pemanenta întrecere în care eram în clasă pentru locul I (pe care nu l-am luat în clasele 5-8, spre marea mea supărare) era sensul existenței mele. Iar faptul că mereu luam locul 2 mă chinuia și-mi crea o senzație neplăcută de neîmplinire. Târziu am realizat că bucuria mea ar fi trebuit să fie totală, că rezultatele mele erau oricum foarte bune și că eram departe de neîmplinirea datoriei mele de elev. Nici nu înțelegeam atunci cum de se mai bucură cei care nu urcau pe podium☺, unde găsesc satisfacția finalului de an, de ce nu sunt coplesiiți de supărare. Exageram bineînțeles! Atât în supărare, cât și în bucurie.

Țin minte dojana profesorului de biologie, în clasa a 6-a, că nu mai sunt la fel de conștiincioasă cum eram. M-a marcat! M-am apucat iar să învăț.

Juliana Luca, 13 ani
Prof. Gheorghe Zaiț

La fel, țin minte întrebarea profesoarei de matematică în clasa a 7-a, care nu înțelegea de ce notele mele începuseră să scadă. (la finalul clasei a 7-a am luat chiar premiul 3- motiv de neprezentare la festivitatea de premiere! Umilința era prea mare☺). Dar, toată vara dinaintea clasei a 8-a am făcut de una singură culegeri întregi de matematică. De rușine să nu fiu admonestată iar.

Mă întreb, oare, Olguța și colegii ei cunosc acest sentiment? Tare mă tem că nu! Dar poate este mai bine așa, copiii de astăzi nu mai sunt atât de înverșunați la școală, nu mai sunt nici atât de răi cu cei mai năpăstuiți decât ei din diverse motive (de greutate, de note, etc). Într-un fel sunt mai înțelepți decât eram noi la vârsta lor.

Mi-e dor de vârsta aceea! Cea mai frumoasă, cu siguranță!

Roxana Borcan Radu,
absolventă a promoției 1988

PAGINA INVITAȚILOR

Un sfârșit de săptămână...

O după-amiază blândă de toamnă... Microbuzul rulează în ritm de melc peste câmpia poleită cu lumina unui soare generos ce împrăștie o căldură binefăcătoare peste întinderea pustiită de sfârșit de octombrie. Din loc în loc își fac prezența tarlale arate sub care se simte seva pământului alchimizată în bobul de grâu spart de firavele fire verzi ce-și fac apariția întâi timid ca o boare, apoi cu forța ancestrală a unui nou început.

Mihail Munteanu, 10 ani
Prof. inv. Petria Dolia

Cârduri de grauri
întunecă pe alocuri cerul. Se simt
și se văd răscoliri de aripi –
foșnet de mătase a unor puncte
mișcătoare dintr-o zare în alta.
Din loc în loc, iarba de un verde-
crud parcă face în ciudă
galbenului-marونیu ce a
înstăpânit nesfârșitul spațiu ce ți
se așterne sub priviri.

Peste întreaga monotonie
se derulează gânduri leneșe, mușcă agale din ceea ce va fi tatonând un viitor apropiat care are
doar titlu: workshop cu tema „Oameni diferiți, șanse egale”, o activitate cu scop lucrativ ce se
va desfășura la Brăila. Un sfârșit de săptămână care se va adăuga peste altele: pline de
hârtoage, de documente atent întocmite, de dosare burdușite cu planificări de tot felul, de
proiecte, de programe cu titluri pompoase, de lucrări corectate, de completat grafice... O
perioadă puțin mai agitată până când lucrurile intră pe făgașul normal.

De la fereastra hotelului se vede Dunărea ca un șarpe uriaș ce se strecoară printre
malurile joase sclipind feeric sub lumina apusului de soare. Orașul pare adormit. Spiritul lui
se furișează printre casele vechi ce păstrează amintiri de el știute din alte timpuri mai bune,
mai liniștite.

Doar noi, cadrele didactice, sporovăim fără încetare la fel ca elevii noștri în răstimpul prea scurtelor pauze. Suntem veniți din trei județe dar spațiul nu ne împiedică să legăm prietenii adevărate care vor rezista doar pe perioada celor trei zile de workshop. Unii dintre noi am adunat ani mulți la catedră ce se citesc ușor pe fețele noastre. Programul este accesibil, îți dă posibilitatea să intervii atunci când consideri că ai ceva de spus. Filme educative, alese cu mare grijă, se interpun pentru a ilustra sugestiv ideile dezbătute. La cârmă se află domnul Mircea Toma secondat de mai tinerele sale asistente, Teodora Zăbavă și Aurora Vasile. Pauzele de cafea cimentează legăturile realizate în timpul dezbaterilor. Se vehiculează idei interesante, unele destul de noi, atât din partea mai tinerilor colegi cât și a celor cu ghiocei la tâmpile. Ne împărțim pe grupe, după simpatii de moment, și ne facem tema cu sârg la finalul activității. Se aplaudă efortul fiecăruia, contribuția creativă.

Timpul a zburat inexorabil și duminică seara ne întoarcem cu toții acasă. De mâine vom începe o nouă săptămână, vom intra în același carusel al rutinei zilnice. Acum nu simțim oboseala. A fost o întâlnire reușită care mai mult ne-a destins decât ne-a solicitat. Din când în când sunt binevenite astfel de activități care te încarcă spiritual.

Prof. înv. Crăița Alexandrescu

Școala Gimnazială „Nicolae Iorga” Focșani

Denis Dîrdală, 10 ani
Prof. înv. Petria Dolia

CE ESTE O CREATIE POETICA?**Noi ne-am gândit și am dat următoarele răspunsuri!**

Creația poetică este o lume diferită, ce nu se află în universul pe care îl vedem cu ochii; este o lume minunată în care tainele și misterele pot deveni apropiate nouă.

Este o lume în care numai adevărații poeți știu ce se întâmplă și, prin harul de a face din cuvânt altă lume, alcătuiesc universul scriitorului, pe care nu toată lumea îl poate descifra!

Andrei Apoasoaie, 13 ani

Creația poetică este acea creație a sufletului în care te poți juca cu frazele, care te determină să ai incertitudini și să pornești de fiecare dată într-o aventură nouă.

Alexandra Voicu, 13 ani

Creația poetică este cel mai bun lucru frumos, inspirat și concentrat ce îl poate dăruia un poet, nouă, cititorilor.

Noemi Dragu, 13 ani

Creația poetică este ceea ce sper că voi reuși să redau cu cuvintele mele, în poeziile pe care vă invit să le citiți în această revistă.

Angel Radu Mierlăcioiu, 10 ani

Creația poetică este acea creație în care autorul își exprimă sentimentele într-un mod direct, dar și cu sinceritate, descriind un fenomen al naturii, un anotimp, tradiții, sentimente omenești și multe altele contopite în versuri.

Creația poetică, comparativ cu celelalte creații, îți oferă un spațiu destinat visării.

În creația poetică se folosesc numeroase procedee artistice care dau muzicalitate versurilor, deschizând pofta și plăcerea cititorului de a afla cât mai multe mistere ale viații.

Figurile de stil sunt nelipsite într-o poezie cu rolul de a crea imagini vizuale și auditive trezând în sufletul cititorului emoție.

În general, poeziile sunt structurate în strofe alcătuite din versuri care au, fie aceeași măsură, fie măsuri diferite.

Prin creația poetică, autorul vrea să ne îndrume în mijlocul acțiunii dintr-o poezie.

Plecând în taină

Bunicul a plecat...

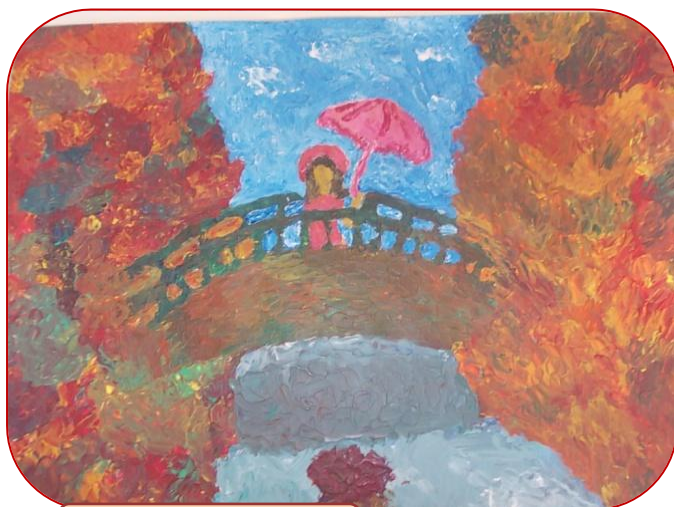
Și stătea bunicul pe prispă...
Și stătea gânditor și tăcut
Și era fericit bunicul
Când știa că nu mai are nimic de făcut.
Și o fetiță buclălată,
Venea lângă bunicul ei
Și se-ntrista bunicul de îndată
Știind că nu o va mai vedea niciodată.

Și într-o zi, înspre apus,
Bunicul își chemă nepoții.
- Acum mă duc eu dragii mei,

La Dumnezeu mântuitor,
Și nimeni să nu-mi poarte dor,
Căci eu sunt fericit...
Și mai privind odată,
Fetița buclălată,

Și-n cer, la Dumnezeu,
Bunicul își zicea mereu:
-M-am dus, m-am dus,
În ceruri sus,
La Dumnezeu mântuitor,
Și de nimic nu-mi este dor,
Căci sunt în Paradis
În Paradisul fermecat,
Nimic nu-mi mai lipsește
Decât iubirea celor apropiați,
Ce mintea-mi copleșește.

Lângă fantana mor de sete,
Și la căldura-mi dărdăi dinții,
Dar sunt în paradis aici,
Dar mi-am pierdut părinții.
Iar frații mei,
Măriți, iubiți,
Mi-or duce dor printe părinți?
Sau m-or uita, ușor, ușor, spre deznădejdea
tuturor?

Cristina Burlacu, 12 ani
Prof. Gheorghe Zait

Alexandra Voicu, 14 ani
Prof. Anișoara Pițu

Sunt un fluture venit din amintire

Sunt un fluture venit din
amintire...

Și nu împrăștii decât iubire
La cei ce pe mine visează
Când noaptea, ușor, dormitează.
Cheia am venit s-o caut
Și încă pe acel mic flaut,
Cu care ideile-ți pictezi
Și cu talent le înzestrezi,
Pe-o coală albă de hârtie,
De care nu toată lumea știe.

Vino pe-aripile mele
Și vei vedea mii de stele
Curcubeie și flori multe
Vietăți ce vor s-asculte;
Să vezi ce n-a mai văzut
Nimeni care a crezut
C-acest crâmpiei de foaie ruptă
Are-o lume-așa mărunță.
Roșu, galben și albastru,
Verde, purpuriu măiastru,
Roz, maro și orice vrei
În orașul cu idei.
Dar acum o să te las,
Mai am pe la copii popas.
Rămâi cu bine și uimire! Dar nu uita...
Sunt un fluture venit din amintire.

Andrei Apostoe, 13 ani
Prof. Anișoara Pițu

Un fluturaș

Sunt un fluture venit din amintire,
Ce am căzut din visul cel dintâi
Și am ajuns gândind la nemurire,
Într-o lume tainică, a nimănu...

Două aripioare de ciocolată,
Mă ajută să zbor îndată.
Un strop de lapte amăru,
Se află în ochi-mi căprui.
O rază simplă mi-e iubire
O stea aprinsă-n adâncire
Mi-e mica și simpla gândire.

Din ochi de soare-am luat tăcere,
Din vântul aspru adire.
Din norii grei am adus ploaie,
Ca inima de om să-nmoaie.
Din fulgere am luat sclipire,
Și de la apă nemurire.
Din lună-am luat culoarea ei,
Și din natură flori de tei.
Din cerul tot am luat culoarea,
Și din tot aerul mișcarea.
Din flori am luat aripi pufoase,
Și două antene mătăsoase.
Din lacrimă am luat curaj,
Și asta-s eu-un fluturaș...

Ica Dumbravă, 13 ani
Prof. Anișoara Pițu

Sunt un fluture venit din amintire

Sunt un fluture venit din amintire,
Un fluture plin de dezamăgire,
Căci lumea întreagă să pot să colind,
Era visul meu cel mult dorit,
Care... nu s-a-implinit !

Aripioarele-mi sunt acum obosite
Și puterile-mi sunt pe sfârșite
Iar înălțimile cerului catifelat,
Mă cheamă la ele neîncetat,
Și eu ... am plecat !

Dar iată acum sunt fericit
Pe un mic puf de nor rătăcit,
Cu privirea mirată pot să străbat
Lumea întreagă-n lung și-n lat
Și visul.... S-a terminat !

Alina Petrescu, 13 ani
Prof. Anișoara Pițu

Amintirea fluturelui

Sunt un fluture venit din amintire
Și caut speranța unui nou început

În trecut am crezut în iubire
Acum caut o amintire care-i de crezut

Prieten unic mi-e singurătatea
Prieten ce-l caut în nimic
Acel nimic ce nu e de găsit
Și mai caut a vieții dreptatea.

Rătăcesc prin lume în lumina obscură
Nu am veselie nici o firmitură.

Sunt un fluture venit din amintire
Amintire în care aveam un strop de
fericire.

Când plouă mă gândesc la soare
Când e soare mă gândesc la lumea viitoare
În speranța unui viitor foarte frumos
Eu caut lumina într-un întuneric fioros.

Lumea cea rea și feroasă
Îmi spune că sunt o creatură frumoasă
În tristețe am găsit un prieten
Care ascultă și înțelege tot ce-i spun.

Am speranța că un nou început
Mă va face să uit ce am trăit în trecut.
Sufletul meu înfloreste de culoare
Când gându-mi este la o viața următoare.

Nicoleta Coșoreanu, 13 ani
Prof. Anișoara Pițu

Toamna

Frunzele s-au vestejit
Căci toamna a venit.
Cârduri de cucori în zbor
Se grăbesc spre țara lor.

Ploi mărunte-ncep să cadă,
Dealurile sunt pustii,
S-au sfârșit de prin ogradă
Jocurile de copii.

Ema Aurica Soficenco, 10 ani
Prof. Nuța Anghel
Prof. Gina Pricope

Gărdina de legume

Din grădina de legume,
Am cules tot ce-am avut:
Morcovi, roșii și ardei,
Ceapă și cu dovlecei.

Pădurea a înroșit,
Frunzele-au îngălbenit,
Copacii au ruginit,

Bianca Neagu, 10 ani
Prof. Petria Dolia

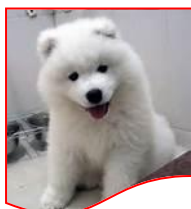
Semn că toamna a sosit.

Oana Cucu, 10 ani
Prof. Gina Pricope
Prof. Nuța Anghel

Ariciul Vid

Într-o zi cu soare
Mergeam pe-o cărare
Când colo, în zare
Văd o arătare.
Mă-ntreb cu mirare –
Ce să fie oare?
Vine-ncet la vale,
Se oprește-n cale,
Respiră puțin...
Și iar – e un chin!
Dar aflu rapid:
E ariciul Vid!

Bianca Nicolau, 10 ani
Înv. Giorgeta Rădulescu

Șoșonel

Șoșonel e un câțel,
Cu piciorușele scurte,
Are blana ca de miel
Și este stăpân la curte.

Cu urechile ciulite
Și codița ca un steag,
Este paznic de nădejde,
Stând de veghe chiar pe prag.

De ești bun și iubitor,
Șoșonel te lasă-n pace,
Însă dacă ești om rău,
Șoșonică praf te face!

Angel Radu Mierlăcioiu, 9 ani
Prof. Petria Dolia

Porcușorul răsfățat

Porcușorul mititel

Seamănă cu un câțel,

Dar de fapt el e purcel.

Iar când ieri a stat în pat
Oare ce a căutat?
Credea doar că-i răsfățat.

Stăpânul când a aflat

Repede s-a enervat,

De coadă l-a apucat

Și în curte l-a aruncat...

Acum porcușoru-n frig
Stă ca un câțel pitic
Fiindcă el atunci credea
Că pielea răsfățată-i era.

Neagu Bianca, 9 ani
Prof. Petria Dolia

Azorel

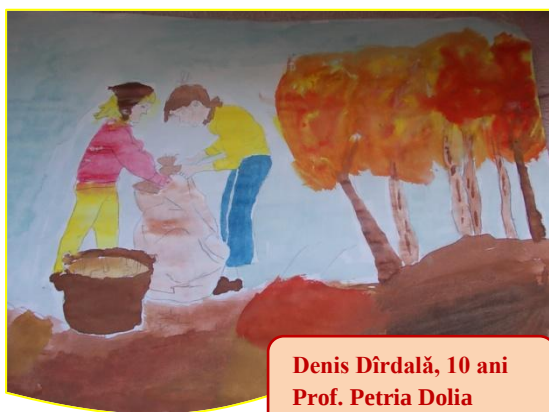
Azorel e, știți și voi,
Pripășit de-o zi la noi.

L-am culcat sub plăpumioară
Dar nu-i place, că e vară!
Dintr-o ceașcă de lăptic
A gustat numai un pic .
Măi, de ce-o fi supărat ?
Zice tata încruntat .
Am aflat! Umblând hai-hui
S-a pierdut de mama lui!

Munteanu Nicolai-Mihail, 9 ani
Prof. Petria Dolia

Toamnă aurie

Toamnă, toamnă aurie,
Ai adus peste câmpie
Covor de frunze ruginite
Și zile cu ploi cernite.

Toamnă, toamnă aurie,
S-au stors strugurii din vie.
Porumbul s-a recoltat,
Oile trec la iernat.

Toamnă, toamnă aurie,
Tu faci bolta plumburie,
Aduci ploi, aduci răcoare
Și-n zbor, păsări călătoare.

Toamnă, toamnă aurie
Cu căciulă brumărie,
Ne aduni pe toți în casă
Pentru iarna friguroasă.

Andrei Stoian și Mihai Stoian, 10 ani
Prof. Petria Dolia

Balta

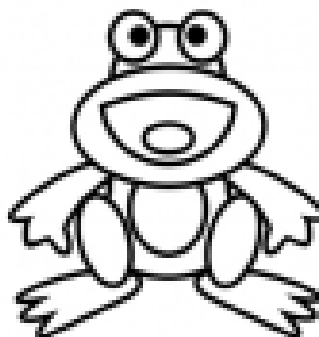
Balta e ca un oraș
Unde rămâi păgubaș
Dacă peștele-i neatent,
Îl mănâncă cel vigilanț.

Șarpele de apă îi plictisit
De pea cum e oboist,
Tot timpul stand,
Și apa spintecând.

Trestia bună găzduiește,
Marii vânători de pește
Însă broaștele râioase,
Trec cu toate la aghioase.

Melci și lipitori vorbesc,
Cu accent prietenesc
Rațe vin la scăldătoare,
Cu bobocii pe cărare.

Sara Necula, 10 ani
Prof. Petria Dolia

Livada

Într-o bună dimineată,
Eu m-am dus cu tata-n piață.
Să cumpărăm câțiva pomi,
Să-i plantăm până în zori.

Diana Mitrea, 14 ani
Prof. Gheorghe Zaiț

În grădină am intrat,
De plantat ne-am apucat.
Pomii i-am aliniat,
În gropi mici noi i-am băgat.

Anii au trecut în zbor.
Pomii au crescut de zor.
Fructe multe au făcut,
Atât de multe n-am văzut!

Fructe noi am adunat,
În cămară le-am băgat.
Mere, pere și gutui,
Să nu cerem nimănui.

Daniela Vasile, 10 ani
Prof. Petria Dolia

În livadă

În livadă și-n grădină
Toamna veselă se-ngână
Nuci, gutui gustoase, roade
Noi mâncăm pe săturate.

Mere dulci, gutui gălbui
Parcă stau prinse-ntr-un cui
Iar a perelor recoltă
Pe sub streșini face boltă.

Dacă inima va-ndeamnă
Hai, copii, cântați de toamnă!
Umpleți coșuri și cutii
Cu a toamnei bogății.

Mihail Munteanu, 10 ani
Prof. Petria Dolia

Vis de copii

Vrem să plecăm,
Luna s-o explorăm!
Ne-am duce în soare,
Dar ne frige tare!

Pământul iubim,
Însă-l părăsim,
Că e poluare,
Și e zarvă mare.

Astăzi, visătorii
Sunt inventatorii
Rachetei de vis,
Mare cât un pix.
În ea vom urca
Și vom balansa
Pe-o dâră de soare
Către steaua mare,
Ce noaptea răsare
Pe bolta din zare;
Că, de teama ei,
Ne scoală Grivei.
Pe cățel îl pun-
Spun eu, somnambul-
Căpitan la drum.

Mi-a spus prin lătrat,
Că a cercetat
Și a descifrat
Carul Mic și Mare;
Vrea să-i dau crezare
C-are curaj mare
În orientare.
Apoi am visat

Că a refuzat
Osul cel gustos,
Tocmai bun de ros;
Pregătea baloane
Umflându-le tare
Și cu sfoara mea,
Bine le lega
La gât, ca mărgele,
Să-l poarte spre stele.
În gură ținea
Rachetuța mea.
Eu tot butonam
Și înaintam
Într-un zbor ușor,
Fără de motor.
Vai, cât ai clipi,
Luna răsări,
Galbenă și mare,
Mult strălucitoare
Și fermecătoare!
Cu ochi de lumină,
Ea cum ne zări,
Ne și glăsui:
-Eu sunt luminată,
De soarele-tată.
În palatul meu,
Nu e aer, zău!
Apă, nu găsești!
Cum să viețuiești?

- Luna mult frumoasă,
Rămâi sănătoasă!
Noi am căutat
Un loc minunat,
Unde-i puritate,
Multă bunătate;
Părinți iubitori,
Feți ascultători,
Bunici ocrotiți,
Câini nechinuiți.

Și....s-a terminat!...
Din vis m-a sculat,
Același lătrat.
Dar,...am înțeles:
Trebuie să cresc!
Atunci voi putea
Luna cerceta,
Că voi învăța!
Acum v-am descris,
Doar frumosul vis.

Lidia-Alexandra Balota,
9 ani
înv. Florica Manole

Karla Velea, 14 ani
Prof. Gheorghe Zait

Pădurea

În pădurea de smarald
Doar copiii au un har.
Puritate și iubire
Gânduri bune în gândire.

Jocuri, bancuri, armonii
Fapte bune mii și mii.
Fericiri și noi iubiri
Șahul minții în sclipiri.

Păsărele ciripesc
Gânduri bune înnoiesc
Triluri roșii înfloresc
Și pădurile-nverzesc.

Ștefan Susanu, 10 ani

Prof. Petria Dolia

Natura

Pentru tot ce-nseamnă viață,
Natura e o speranță
Dar trebuie respectată,
Iubită și protejată.

Copile, ieși în natură,
Nu mai sta în bățatură.
Să ai parte de răsplată
Fă și tu o bună faptă!

Strânge hârtii, frunzulițe,
De pe-alei și potecuțe!
Plantează-n parc floricele
Și-o să fii mândru de ele!

Copilul a ascultat
Și-acum parcul e curat.
E mândru și fericit
Că ce-a sădit, a-nflorit.

Vanessa Costea, 10 ani

Prof. Petria Dolia

Bianca Olteanu, 13 ani
Prof. Gheorghe Zaiț

Hristos mă privește, știe și tace...

Așează-te, suflet, într-o lume mai dreaptă!

Acestei zile

Metaforă arsă de timpul tăcerii
În ziua aceasta atinsă de gânduri
Așteaptă în candela promisă durerii
Să plece mai liberă peste întinsuri...

Să spună de sus, scăpată-n lumină
Tot eu sunt, aceeași, la masa rotundă...
De-s lacrimi și flori, nu-i nimeni de vină,
O lume mă cheamă și știe să-nvingă.

O floare-n grădină în școala cea veche
Alături de altele, poate crescute,
M-alătur de azi în cuvinte pereche
În zborul gândirii cu legi neștiute.

Cu oameni frumoși de ținută exactă
Si îngeri de seamă petrece-voi mult...
Dar veni-voi să-mi văd floarea la poartă
Când sufletul vostru vreau să v-ascult.

Vă las dar cu bine, mergeți în pace !
Frumoasă e ziua, tărâmul m-așteaptă,

Distinsei doamne **Sorinela- Elena Bălan**, profesoară de fizică (Școala Gimnazială „Duiliu Zamfirescu”, Focșani) - știința ce-i mama legilor universului, pe care nici Dumnezeu nu le-nalcă, odată cu plecarea în eternitate.

Cu întreg respectul!
Prof. de religie, Florin Balasoglu

5.03.2013

HAÏKU

Haiku este un gen de poezie cu formă fixă, tradițional japoneză, alcătuită din 17 silabe repartizate pe 3 versuri formate din 5, 7, 5 silabe.

Haiku

Delta Dunării

Stăpânind toți nuferii –

Servitorii ei.

Copilăria-

Cifre scrise pe asfalt

Să joci șotronul.

Alex Iordăchescu, 13 ani

Prof. Anișoara Pițu

Haiku

E luna august-

O fetiță este-n parc

Și joacă șotron.

Noapte suavă-

Un lac cu nuferi roșii

Și luna albă.

Alexandra Zăgan

Prof. Anișoara Pițu

Haiku

Afară plouă -

Șotronul e așteptat,

Totul e un joc.

Lacul albastru -

Liniște pretutindeni,

Nuferii plutesc.

Alexandra Puiu, 13 ani

Prof. Anișoara Pițu

Haiku

Copilăria,

Ca un joc de șotron

A trecut ușor.

Un nufăr pe lac

Alb, ca prima zăpadă

S-a închis pe veci.

Beatrice Murgu, 13 ani

Prof. Anișoara Pițu

Haiku

Copiii erau-

Zâmbetul șotronului

Și inima lui.

Nufărul vieții

Acoperă sufletul

În liniștea lui.

Bianca Rusu

Prof. Anișoara Pițu

Haiku

Univers pierdut-

Adulți iubind în taină

Șotronul de ieri.

Luceafărul stins

Se-oglindește în lac viu

Lângă un nufăr.

Cristina Enoiu, 13 ani

Prof. Anișoara Pițu

Nufăr

Amurg de vară

Se aprinde-n lumină

Un nufăr pierdut.

Șotron

La prima brumă

Cocorii acoperă

Stingherul șotron.

Florina Drastaru, 13 ani

Prof. Anișoara Pițu

PROZA

Sunt un arbore cu rădăcinile în două lumi

Odată , un tânăr arab, zvelt, cu pielea măslinia, cu ochii plini de vise mărețe a plecat din ținutul natal, Liban, peste mări și țări, pentru că avea în sine focul îndraznețelor realizări. A ajuns " Pe-un picior de plai / Pe-o gură de rai ", România, unde s-a pus cu burta pe carte pentru a deveni doctor. Îi spusese lui o stea că aceasta e calea pe care trebuie să meargă.

Pe țărmul Mării Negre, o tânără suplă, frumoasă, grațioasă, savura leneș căldura soarelui, strălucirea plajei, glasul valurilor, zumzetul celor aflați în vacanță. Deodată, o ploicică de nisip i-a tulburat liniștea. Cineva trecuse neglijent pe lângă ea. Era chiar temerarul student la Medicină, venit din lumea smochinilor și a curlalilor. Sprâncenele încruntate ale fetei au întâlnit zâmbetul pașnic al trecătorului și astfel s-a născut o poveste de dragoste.

Peste ani, au apărut în viața lor două flori: una studioasă, cu privirea migdalată, veselă - Mona, alta isteată, prietenoasă, puțin rebelă - Alya. Cea din urmă sunt eu, un copil care înțelege că este diferit prin faptul că are rădăcinile în două lumi.

Am vizitat de 5 ori țara de origine a tatălui meu, Libanul, și am văzut un loc cam arid, în plin soare, dar în care apar și pâlcuri, Marea Mediterană, orașe mici, cu niște clădiri înalte și colorate, cu miresme exotice, cu vecinătatea ținutului Sfânt.

În România, însă, mă sint acasă pentru că aici m-am născut. Îmi place peisajul variat, această îmbinare de munți, dealuri și câmpii, înzestrate cu toate culorile curcubeului. Iarna-zăpadă, primăvara- explozie de flori, vara-verdele plin de viață, toamna-roade bogate. Parcă aș locui în două țări deodată.

Ambele patrii de origine prețuiesc familia și religia. De la arabi, am preluat credințele musulmane. Specific românești sunt la noi obiceiurile de peste an. Îmi place să-l întreb pe tatăl meu despre acele veșminte lungi care acoperă chipul unora dintre femeile arabe. El preferă să vorbească despre muzica orientală, cu sunete de tobe, corzi, tambourine.

Sunt sigură că mulți ar vrea să știe cum se gătește la noi în casă. Răspunsul: ca în România dar și ca în Liban. Nu are rost să înșir decât câteva feluri de mâncare cu specific arab: humus, baclava, kafta, burgur.

Așadar fac parte dintr-o familie interculturală, idee întărită de faptul că doi frați ai tatei trăiesc în Londra, iar o sora - în Dubai. Îmi place această diversitate care mă poate purta în călătorii interesante. Pe de altă parte, nu vreau să vorbesc prea mult despre diferențele dintre mine și alții, căci mă consider un copil obișnuit, asemeni tuturor celor de vârsta mea.

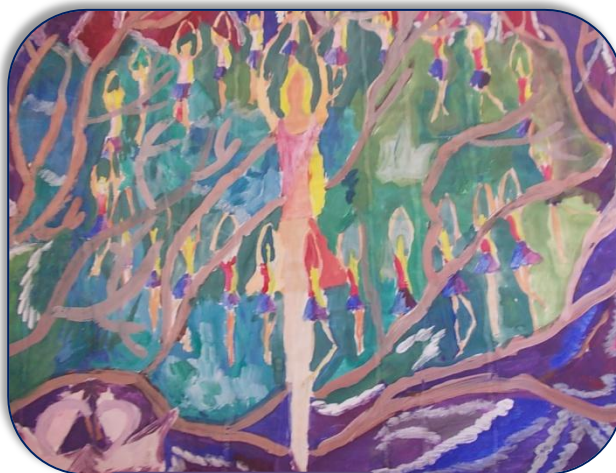
Oare voi deveni pasăre, zburând și eu spre alte zări, sau voi prinde și mai mult rădăcini în pământul natal?

Alya Dardouk, 12 ani
Prof. Anișoara Pițu

Artă și joc

Arta este în esență cea mai profundă expresie a creativității umane; arta nu este nimic altceva decât contemplarea lumii impregnate de har, luminată din interior: funcția artei este de a revela prezența lui Dumnezeu îndărătul oricărui obiect. Arta adună, astfel, în tainele sale, proiectări ale sferei divine, încadrându-se în același timp în coordonatele labirintului dintre sacru și profan. În romanul “Exuvii”, Simona Popescu realizează o delimitare justă între aparenta- oglindită de profan, și esența-eternitate grăită prin artă: “cuvintele ‘aparenta’ și ‘esența’ divizează lumea: aparenta e multitudine și esența e unicitate”. Arta este deci fundamental lumii, este un ideal adânc simțit și exprimat frumos.

Dincolo de interpretarea rafinată și evocatoare a materialelor lumii, arta este o oglindă magică, create pentru a transforma visele invizibile în imagini vizibile. Operele sunt folosite pentru a ne descoperi sufletul: arta este calea creatorului spre lucrarea sa și deci un pas către cunoașterea de sine. De cealaltă parte, jocul reprezintă esența copilăriei, un alt ideal simțit printre gânduri și zâmbete puerile. Însuși artistul este un copil aparte, prin propriul său joc găsimu-și calea, aspirațiile, înaltul. Copilaria, hațișurile de ierburi și miresme, zâmbetele și ochii inocenți sunt jocuri venite din sufletul curat al copilului nemuritor ascuns undeva în subconștient, împletindu-se într-o ființă unitară. Prin joc, tot ce a fost sau a trăit artistul se îmbrățișează într-o singură ființă “fără vârsta-amețitoare învântejire, gol hrănitor și hipnotic”- Simona Popescu.

Valentin Carp, 13 ani
Prof. Gheorghe Zaiț

Arta și jocul se întrepătrund astfel prin funcțiile lor: arta- ușa către infinit, către înălțare și jocul- un pas către cunoașterea de sine și prim fior al cunoașterii, al existenței. Arta reprezintă un țărm de vis pătruns cald de ochii, mâinile, sufletele artiștilor; arta este un țărm însuflețit de spiritul creator, iar jocul este un vis nețărmuit, o reîntoarcere în timp, o alunecare dintr-o existență în alta, o glisare către spațial feeric al paradisului pierdut, al copilăriei.

Cristina Enoiu, 13 ani
Prof. Anișoara Pițu

Fragmente din „Impresii de vacanță”

A venit vara, pentru că așa scrie-n calendar, așa spune la meteo, așa spune și doamna dirigintă.

Vara este anotimpul când totul este verde, iar soarele cu razele lui jucăușe ne topește.

A început vacanța, eu și familia mea ne petrecem lunile toride la țară. Ce frumoase sunt diminețile când razele jucăușe ale arzătorului soare îmi mângâie chipul urându-mi o zi frumoasă... o zi frumoasă de vară.

Vara își intră în drepturi și totodată și distracția cu prietenii. Era o dimineață limpede de vară, o dimineață unde erau prezenți și aburii argintii de rouă pe petalele firavilor mei trandafiri care-mi acoperă casa într-un curcubeu de flori. Era o zi în care eu și prietenii mei plănuisem o mică escapadă la pădure. Drumul a fost armonios unde valurile de grâu și mireasma lui ne încântă, iar cărări de soare ne însoțeau la tot pasul.

La orizont era pădurea, unde șoapta ei ne mângâia auzul, vara a pictat cu un verde puternic toată pădurea, pe sub copaci a pus multe feluri decuperci, o ciupercă își îmbrăcase pălăria în haina ei roșie îmbulinită cu alb și o înălțase deasupra firelor de iarbă.

Am alergat printre copaci cu prietenii mei ca niște puști dornici de necunoscut, dornici de a afla și de a iubi mai intens toate frumusețile pământești cu care am fost înzestrați de Dumnezeu.

De sub marginile pădurii, de pretutindeni, nenumărate grămezi vinete de nori, cu frunți încruntate și amenințătoare se iviră deodată determinându-se să ne grăbim către casă cu păreri de rău să ne despărțim de pădure cu pătura ei verde.

Timpul trecea parcă zbura, spre zări necunoscute și veni vremea plecării la mare.

Nisipul arzător, plaja imensă, marea agitată și soarele care parcă turna peste lume jar, ne îndemna să prelungim vacanța și să rămânem pe veci. Dar concediul era pe sfârșite, iar bagajele erau pregătite să ne întoarcem acasă.

A venit și vremea temelor, vacanța era pe sfârșite și ne apropiam tot mai mult de școală, trezindu-mă citind această compunere... „ Impresii de vacanță ”.

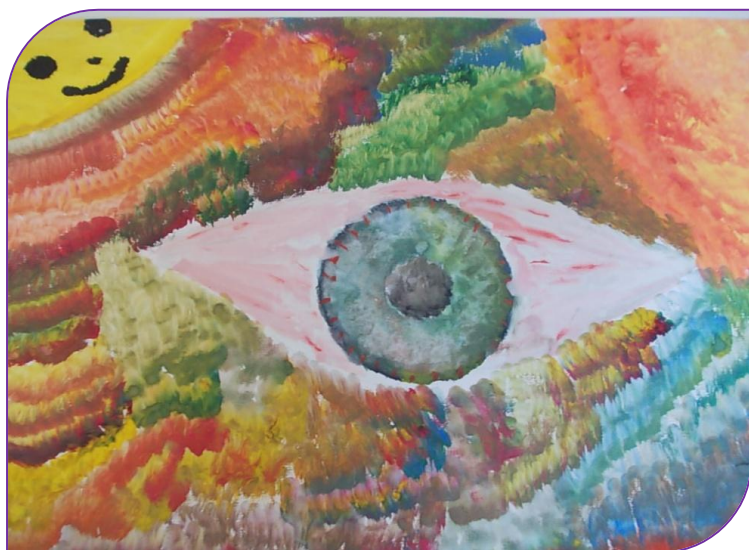
Ștefan Stanciu, 13 ani
Prof. Anișoara Pițu

Înger căzut

Mi-e rece... Frig...

Mă uit pustiită în gol... deșertul din inima mea mă frământă, furtuna din capul meu mă zbuciumă, iar iubirea mă omoară...

Încerc să zbor... aripile mi le-ai frânt... dar eu tot vreau... simt cum mă înalț... aerul rece mă pătrunde ușor... ușor... Dar cad iarăși pe pământul rece, înghețat... Sunt captivă pe un tărâm negru... vreau să scap... fără aripile mele mă simt mică, slăbită și neputincioasă...

Valentina Hartingher, 14 ani
Prof. Gheorghe Zaiț

Am fost îngerul tău pentru câteva minute, tu ai vrut să fiu mereu a ta și mi-ai tăiat aripile... acum... aici... Eu stau și plâng închisă în temnița de gheață... dar nici tu nu mai ești... Suferința mea te-a omorât... lacrimile te-au doborât și înecat... și te-ai dus în întuneric... Și stau și mă gândesc...

Timpul trece... lacrimi se preling pe fața mea... Întunericul mă omoară...

Închid ochii și tac...

O lumină puternică-mi apare în suflet... "Iartă-mă" spune și se stinge...

Simt cum mă topesc... zbucium... dorință... tristețe... Toate astea se ascund în vorbele lui...

Un înger a căzut, însă iartă.... Și se înalță iar... Locul rece, umed și întunecat dispare... Lumina inundă tot...

Doar o pată de culoare rămâne... un trandafir roșu răsare...

Îl iau ușor și îi șoptesc... "Te iert pentru că te iubesc..."

*Alina Cristina Pascu, 14 ani
Prof. Anișoara Pițu*

Izvorul nopții

de Lucian Blaga

-creație lirică-

Poezia „Izvorul nopții” de Lucian Blaga este o creație lirică, acel text în care sentimentele autorului sunt exprimate în mod direct prin intermediul eului liric, se utilizează un limbaj artistic și apar elemente de prozodie.

Subiectivitatea este trăsătura dominantă a creației lirice. Se înfățișează portretul iubitei, aceasta fiind văzută drept „izvorul nopții”. Întregul portret are ca element central ochii, din care „curge tainic noaptea peste văi și peste șesuri”. Iubita este închipuită astfel drept izvorul nostalgiilor de noapte, al gândurilor și al neliniștilor nocturne.

Poezia debutează cu prezența substantivului în vocativ „frumoaso”, care creează impresia unui dialog dintre eul liric și iubită. Prin această adresare directă se pune în lumină, de asemenea, unicitatea ființei iubite. Admirația profundă a eului liric este surprinsă apoi prin intermediul epitetului „ochi negri”. Întregul tablou se bazează pe comparația dintre ochii iubitei și noapte, pe asemănarea cromatică dintre cele două, precum și pe legătura strânsă dintre om și natură, pentru că sentimentele omului sunt oglindite în elementele naturale: „ochii ți-s așa negri încât...îmi pare că ochii tăi, adâncii, sunt izvorul din care tainic curge noaptea peste văi”. Se remarcă aici prezența metaforei „noaptea curge”, care creează impresia de fluiditate, de trecere, de mister. Apoziția „adâncii” pune în evidență profunzimea trăirilor și a sentimentelor. Structura „acoperind pământul c-o mare de întuneric” sugerează intensitatea pasiunii, pentru că apariția iubitei eclipsează sufletul îndrăgostitului. Se realizează un contrast între întuneric și lumină: „așa-s de negri ochii tăi, lumina mea”. Se remarcă aici prezența structurii în vocativ „lumina mea”, reliefată prin invocație, care accentuează impresia de dialog, de adresare directă.

Deși poezia nu respectă anumite rigori ale versificației, ea are o muzicalitate deosebită, realizată prin repetiția vocalei „i”: „ochii”, „izvorul”, „întuneric”, „lumina”, ce sugerează intensitatea trăirilor interioare. Metrica este variabilă, autorul cultivând versul liber.

În concluzie, poezia „Izvorul nopții” de Lucian Blaga constituie un tablou al iubirii, al contrastelor, al nostalgiilor oglindite în mijlocul naturii, văzute prin ochii iubitei. Ochii, ca element central al poeziei, constituie poarta către suflet, prin ochi reflectându-se cele mai profunde trăiri ale omului. Autorul realizează o asociere între suflet și natură, între ochi și noapte, bazându-se pe relația strânsă dintre sentimentele omului și natură.

Cristina Enoiu, 14 ani

Prof. Anișoara Pițu

Oda simplisimei flori

de Lucian Blaga

„Oda simplisimei flori”, de Lucian Blaga este o descriere în versuri, lucrare originală cu valoare estetică, care creează un univers imaginar și coerent prin valorificarea tuturor posibilităților decalatorie. Acolo el a întâlnit o mulțime de vietăți. exprimare a limbajului artistic.

Fiind poet vizual și pictural, pentru Lucian Blaga realitatea concretă a naturii constituie un cadru benefic pentru meditație și pentru exprimarea unor stări sufletești mai ales prin arta prozodiei și muzicalitatea versurilor. Pădăria, floare simplă ce poartă în ea o „aurie ardoare”, reprezintă pentru poet un element al naturii, sfânt. Dedicându-i o odă simplisimei flori, aceasta capătă însemnătate. Tot ea, cea neînsemnată, „înflorește și asfințește”, hotărând „zilele fericite” ale anului. Lucian Blaga, poet profund original și interiorizat, creează o descriere spirituală, cu stări și sentimente ce se aprind în sufletul său plin de încântare și beautitudine. Prin înlănțuirea metaforică din propoziții și fraze se realizează un limbaj artistic inedit, datorită căruia s-a creat capodopera „Oda simplisimei flori”.

Florina Drăstaru, 14 ani

Prof. Anișoara Pițu

Un fluture privește lumea

În cele două săptămâni ale sale, un fluture, venit din amintiri, a cules culori pictate din paleta Ralucăi.

A căpătat în unghiul de nouăzeci de grade roșul aprins din obrajii macului. S-a uitat prea mult la domnul Soare și antenele i s-au aurit. Zburând peste mare, aripile, deja colorate de la orbitoarea lumină a covorului toamnei a prins și albastrul imaculat.

Într-o zi de martie, Fuli pleacă în călătorie. Acolo el a întâlnit o mulțime de vietăți.

- Bună, rândunico ! Cum te numești ? Îmi poți spune te rog unde sunt ? M-am rătăcit...

- Salut ! Eu sunt Cipi. Ai ajuns în țara mea...România.

- Ce frumoasa ești. și ce codiță ai... ca o furculiță, ești mare față de mine, eu, un firav fluture trimis de Dumnezeu pe lume... trăiesc puțin și cât sunt aici pe pământ vreau să-mi petrec timpul cunoscând multe lucruri. Până să ajung la tine am văzut niște monștrii gigantici...sincer, nu știu de pe ce planetă erau, dar, crede-mă, erau foarte înfricoșători.

- Ha, ha, ha ! Aceia erau oamenii, prietenii animalelor. Știi...eu am o prietenă Raluca. Ea mă iubeste, mă îngrijește și mă hrănește.

- Sunt bucuros ! În călătoria aceasta am descoperit multe lucruri interesante. Bine...acum plec. Sper să ne mai vedem. Pa-pa Cipi!

- Pa-pa !

În drum spre ținutul lui, Fuli vede o creatură foarte ciudată. Avea un corp masiv și verde, păr roșcat și pălărie galbenă.

Fuli adoarme în brațele florii și nu se mai trezește niciodată.

Noemi Dragu, 12 ani

Prof. Anișoara Pițu

CALEA ARTEI

Millais, abis al frumuseții controversate

John Everett Millais a fost unul din marii pictori ai Marii Britanii, ilustrator și fondatorul Frăției Pre-Rafaelite ("Pre-Raphaelite-Brotherhood").

Natura, sinceritate, simplitate, spiritualitate creștină autentică - acesta este mesajul pe care vor să-l transmită tinerii pictori englezi uniți în Frăția Pre-Rafaeliților. Aceștia aduc în prim-plan simplitatea, omul obișnuit, firescul. Cei câțiva ani de creație pre-rafaelita vor transforma pictura engleză și vor influența simbolismul și secesionismul.

A fost un talent precoce, fiind acceptat la vârsta de numai 11 ani la Academia Regală. A fost un artist foarte controversat din cauza subiectelor alese și a manierei de lucru, tema sa favorită reprezentând cuplul la un pas de despărțire din cauza conflictelor religioase. Toate lucrările din perioada de început erau caracterizate de atenția deosebită acordată detaliilor, artistul concentrându-se pe frumusețea și complexitatea lumii reale.

Cea mai faimoasă pictură Pre-Rafaelită este realizată de Millais, "Ophelia".

John Everett Millais - "Ophelia"

"Pe jumătate scufundată într-un râu, Ophelia se îndreaptă cântând spre moarte, înnebunită fiind de crima comisă de iubitul ei Hamlet asupra tatălui acesteia. "Cu ochii și gura ușor întredeschise, Ophelia se dăruiește morții, cântând bucăți de imnuri/ Fără a băga în seamă

pericolul".

Millais a început să lucreze pentru această capodoperă la vârsta de numai 22 de ani, inspirat fiind de descrierea ultimelor clipe de viață ale Opheliei din tragedia lui Shakespeare. Millais a ales un decor potrivit și a petrecut luni întregi lucrând pe malul unui râu din Surrey. Artistul a descris,

cu o ușoară undă de ironie, pericolul de a fi scufundat în apă asemeni Opheliei; în ciuda acestui fapt, lucrarea "Ophelia" rămâne una dintre cele mai tulburătoare picturi ale artei britanice.

Destinul Opheliei, fata care a înnebunit și a murit înecată, a inspirat multe picturi preraphaelite. Unii au picat-o rugându-se, alții ca un înger sau ca o nebună. Waterhouse a pictat 3 versiuni ale Opheliei. Într-unăstă pierdută într-un câmp de flori în alta, cu privire de

nebună, se pregătește parcă să calce în apă iar în ultimaîși aranjează părul pe o creangă deasupra apei. Însă „Ophelia” de Millais le întrece pe toate. Pictura este apreciată, după cum se vede și cu ochiul liber, pentru detaliile foarte frumoase de natură – florile, frunzele, crengile, sunt redată cu grijă, creând iluzia realității. De asemenea genială este și expresia fetei: cu privirea pierdută, cu gura între-deschisă, cu mâinile desfăcute într-un ultim gest extatic. Nu știi dacă să te îndrăgostești

de fată sau să te înspăimânți. Misterioasă și atrăgătoare, tragică și deprimantă, Ophelia parcă reușește să ajungă undeva în subconștient.

Timperi diferite, concepții diferite asupra frumosului. "Ophelia", de Millais, este de o frumusețe tragică, tipic romantică. Romanticismul nu ar putea fi încadrat sută la sută aici, deoarece legătura dintre forme se face nu pe baza rațiunii, ci pe sentiment și rațiune.

În prim-plan este prezentată Ofelia, împreună cu natura. În fundal sunt prezentate florile albe, flori ce simbolizează puritatea. În jurul corpului Opheliei sunt violete, a căror culoare semnifică moartea prematură, dezamăgirea. Acest lucru accentuează în mod expresiv însemnătatea tabloului. Culoarea dominantă este verdele ce sugerează viața, sănătatea. Fața îngrozită a acesteia arată cât de disperată, dezamăgită era atunci când s-a sinucis. Se mai spune că fata Opheliei seamănă cu viitoarea soție a soțului ei, Elizabeth Siddal, după ce aceasta s-a sinucis. Mărăcinii de la capul fetei arată durerea și întristarea ei, cauzată de moartea tatălui.

Numeroase semnificații stau adânc ascunse în fiecare lucru mărunț. Moarte, tristețe și dezamăgire... Ophelia a murit, distrusă fiind de crima iubitului ei.

Pictura "Ophelia" a lui John Everett Millais se află astăzi în muzeul de artă "Tate Gallery" din Londra.

Într-o lume în care durerea, suferința și dezamăgirea domnesc, Millais a știut să învingă teama de a le înfrunta, reușind să exprime într-un mod excepțional toate aceste lucruri, printr-un singur lucru: "Ophelia", abis al disperării și dezamăgirii...a curajului și frumuseții...

Alina Cristina Pascu
Prof. Anișoara Pițu

CĂLĂTORI PRIN EUROPA

Călătorie în Franța

Comenius este un proiect internațional care are ca scop îndemnarea copiilor la lectură. Școala noastră este participantă la proiect, alături de alte 5 școli din tot atâtea țări (Spania, Franța, Turcia, Italia, Grecia). Echipajele sunt formate din câte 2 cadre didactice și 4 elevi. Fiecare țară și-a propus câte o temă și activități pentru participanți.

Datorită rezultatelor la învățătură, concursurilor extrașcolare și cunoașterea cărții ”Le Petit Prince” de Antoine de Saint- Exupery am reușit să fim selectați pentru a pleca în Franța împreună cu Alex Moraru, Vlad Crăciun, Bianca Golea și doi profesori, Daniela Sporea, profesor coordonator și Roxana Stoian, profesoară de franceză. Dar să nu o excludem și pe profesoara Anișoara Pițu, profesoara mea de limba și literatura română, care m-a ajutat și m-a susținut cu tot ce am avut nevoie.

Ursula Kroeber a spus: „Este bine să existe un sfârșit la fiecare călătorie, dar în final, cea mai importantă este călătoria”. Aceasta a fost pentru mine cea mai frumoasă călătorie și cea mai frumoasă experiență pe care am avut-o. Dar să începem cu începutul. Obosiți după drum, am reușit să ajungem în Lyon. Acolo, ne-am întâlnit cu patru studenți, tineri, cam de 15-18 ani care s-au prezentat printr-un mijloc cât mai prietenos și haios. Emoțiile erau uriașe. În momentul în care m-am despărțit de ceilalți colegi, inima mi-a batut puternic de emoție. Dar, din fericire, m-am împrietenit repede cu colegul eu de cameră.

Activitățile au fost interesante. În fiecare zi, coordonatorii și copiii școlii din Franța au căutat să ne impresioneze din ce în ce mai mult. Am vizitat diferite monumente și catedrale.

Atelier la Mache

(aici elevii vin și învață să dea piept cu viața, cu munca reală)

O altă activitate pe care am făcut-o a fost să pregătim o piesă de teatru. Fiecare a trebuit să fie un personaj din „Le Petit Prince” și să interpreteze o replică. Am fost foarte expresivi și fiecare a reușit să impresioneze printr-un mod artistic propriu.

Ultima și cea mai importantă activitate a fost prezentarea proiectelor Power Point, făcute din România. Am reuși să-i impresionăm pe francezi luând locul I la concursul posterelor digitale și locul II la concursul semnelor de carte.

Familia la care am stat a fost foarte prietenoasă, amabilă și de toată admirația. Au căutat tot felul de căi culinare pentru a mă impresiona și au reușit. Brânzeturile au devenit meniul meu favorit ☺. Manon, gazda la care am fost, era una dintre cele 10 fete din liceu. Iată o poză cu ea și prietenul ei, Constant:

Dar a venit și momentul în care a trebuit să plecăm, să ne împărtășim lacrimile cu noii prieteni să lăsăm amintiri plăcute în urmă. M-aș fi putut obișnui cu acel stil de viață... Dar ne vom revedea cu toții în octombrie, când și noi românii vom demonstra că avem o țară minunată.

Răzvan Mătișan, 12 ani

Prof. Anișoara Pițu

DEUTSCH IST SPASS...

Die Grille und die Ameise

La Fountaine

Die Grille, den ganzen Sommerlang gesungen hat
Fand sich ohne Nahrung als der Nordwind kamm.
Nicht ein einziges Stück zu essen, keinen Fleige, kleinen Wurm.
Sie ging jungfrig zum ihrer Nachbarin, der Amaise.
Wie bettelte darum ihr einige Körner zu leihen
Um bis zum Frühling zu überleben.
"Ich zahle sie Dir zurück", sagte sie.
"Nach vor August- Mein Ehrenwort- Mit Zinsen und Kapital"
Die Amaise war kein Kreditgeber.
Dies war noch Ihr kleinster Fehler.
"Was hast du an den warmen Tagen gemacht?"
fragte sie den Kreditsteller.
"Tag un Nacht, für alte anderen, habe ich gesungen...
Wenn es dich interessiert."
"Du hast gesungen? Gut, dann! Tantzte jetst! wenn du kannst."

Roxana Rogoz, 14 ani

Prof. Ioana Grăjdeanu

Greierele și furnica

de La Fountaine

Greierele, toată vara a cântat.
S-a trezit fără alimente când vântul rece a venit.
Nici o bucăică să mănânce, nici o muscă, nici un vierme mic.
A mers înfometat la vecina sa, furnica.
A cerut cu împrumut câteva cereale
Pentru a supraviețui până la primăvară.
"Ți le dau înapoi", a zis el.

"Până în August- pe cuvântul meu- cu dobândă și capital"

Furnica nu l-a crezut.

Aceea nu a fost mica sa greșeală.

"Ce ai făcut în zilele călduroase?"

a întrebat ea pe cel care-i cerea.

"Zi și noapte, pentru alții am cântat..."

Dacă te interesează."

"Ai cântat? Bine, atunci! Dansează acum! dacă poți."

Roxana Rogoz, 14 ani

Prof. Ioana Grăjdeanu

Freundschaft

Freundschaft ist ein Wort und ein komplexes Gefühl. Bei einem Freund soll man auch die Guten und auch die Schlechten Sachen akzeptieren. Ein wahrer Freund steht dir immer bei, auch wenn es dir schlecht geht. Er wird wissen, was er sagen muss, um dich wieder fröhlich zu machen. Die wahre Freundschaft dauert ein Lebenlang. Man kann sie nicht kaufen, sondern man soll sie gewinnen und nicht im Lotto, sondern durch die liebevollen Handlungen.

Sprichwörter

„Die wahre Freundschaft ist die, die aus keinem Grund geboren wurde.“ - Arthur van Schendel

„Ein alter Freund ist wie der Wein. Umso alter er wird, so besser er ist.“

„Mit der Zeit wirst du verstehen, dass wenige deine Freunde sind und, wenn du fuer ihnen nicht kämpfst, wirst du irgendwann sehen, dass in deinem Umgebung nur falsche Freundschaften statt finden.“ - Jorge Luis Borges

Octavian Torcea, 14 ani

Prof. Ioana Grăjdeanu

Prietenia

Prietenia este un cuvânt și un sentiment complex. Pe un prieten îl accepți cu defectele și calitățile pe care le are. Un prieten adevărat, nu se arată doar la bine, ci te susține, mai ales, când îți este rău. Va ști ce trebuie să spună pentru a te face să te simți mai bine. Prietenia adevărată e pe viață, nu o cumperi, o câștigi, și nu o câștigi la loterie, ci o câștigi prin eforturi continue.

Proverbe

„Singura prietenie de preț este cea care s-a născut fără motiv.” - Arthur van Schendel

Prietenul vechi este ca vinul, care pe cât se învechește, mai dulce este.

Ajungi cu timpul să înțelegi că adevărații prieteni sunt numărați, și că cel care nu luptă pentru ei, mai devreme sau mai târziu se va vedea înconjurat doar de false prietenii. - Jorge Luis Borges

Traducerea:

Octavian Torcea, 14 ani

Prof. Ioana Grăjdeanu

Jugendliche

Man sagt, dass das Jugendalter die schönste Zeit unseres Lebens ist. Jugendliche keine Probleme haben, weil sie keine Pflichten erfüllen und nicht für ihre eigenen Familien sorgen müssen. Aber leider ist das nicht so. In Wirklichkeit haben sie viele Probleme. Das erste heißt die Schule. Die Jugendlichen haben viel zu lernen und die Lehrer scheinen kaum zu verstehen, dass man nicht nur ausschließlich lernen kann. Man muss auch Zeit haben, sich vergnügen und entspannen zu können. Die Schule ist zweifellos sehr wichtig für die Jugendlichen, aber es ist kaum möglich, den Großteil der Zeit mit Lernen zu verbringen.

Für euch sind Freunde sehr wichtig. Sie mögen Partys und manchmal machen sie verrückte Sachen. Sie sind auch tolerant und frei von Vorurteilen. Sie passen sich an leicht und haben sie Opferbereitschaft. Jugendliche denken frei.

Cristina Enoiu, 14 ani
Prof. Ioana Grajdeanu

Ținerețea

Se spune că tinerețea este cea mai frumoasă perioadă a vieții noastre. Tinerii nu au nicio problemă, pentru că ei nu îndeplinesc nicio obligație și nu trebuie să aibă grijă de familiile lor. Dar, din păcate, acest lucru nu este așa. De fapt, ei au multe probleme. Primul se numește școală. Tinerii au multe de învățat și profesorii nu înțeleg că nu se poate învăța mereu. Trebuie să aibă timp, de asemenea, să se distreze și să se relaxeze. Școala este, fără îndoială, foarte importantă pentru tineri, dar este aproape imposibil să-și petreacă cea mai mare parte a timpului cu învățarea.

Pentru tineri, prietenii sunt foarte importanți. Le plac petrecerile foarte mult și fac, uneori, lucruri trăsnite. Ei sunt, de asemenea, toleranți și lipsiți de prejudecăți. Se adaptează foarte ușor și au spirit de sacrificiu. Tinerii gândesc liber.

Traducerea:
Cristina Enoiu, 14 ani
Prof. Ioana Grajdeanu

J'AIME LE FRANÇAIS

Fabulele în limbi străine - joc fonetic și morală

La propunerea Catedrei de Limba Română, în cadrul Programului European Comenius „To read is to grow”, program ce se desfășoară în Școala „Duiliu Zamfirescu” până în 2014, ne-am alăturat și noi, Catedra de Limbi Străine a școlii cu o serie de activități extrem de atractive menite a stimula interesul elevilor pentru lectură, atât în limba română, cât și în limbile străine: engleză, franceză, germană.

Astfel, în data de 26 .09.2013, cu ocazia Zilei Europene a Limbilor Străine, am organizat în Sala Media a școlii un adevărat spectacol fonetic al limbilor străine prin intermediul fabulelor , în urma căruia s-au desprins și învățăturile și morala lor.

Cea mai îndrăgită parte a activităților a constituit-o atelierul de creație, de redactare în limba franceză, care a avut ca obiective: dezvoltarea abilităților de comunicare și interrelaționare; disponibilitatea de a lucra în echipă, capacitatea de prezentare în public și jocul de rol, corectarea pronunției și, inevitabil, vegherea asupra regulilor de scriere gramaticală.

Desenul tematic a fost realizat de Ciocan Eduard, clasa a VI-a D, iar redactările concepute prin munca colectivă, spontană și ingenioasă a elevilor clasei a VIII-a A: Boldeanu Sorina (olimpică națională la limba franceză - Focsani, 2013), Ghebuș Carmen (mențiune-Olimpiada jud. de limba franceză), Lupașcu Ana-Maria, Spânu Oana și Murgu Diana.

Prof. de limba și literatura franceză, Roxana Stoian
Școala Gimnazială „Duiliu Zamfirescu”, Focșani

Activités à rédiger:**La fourmi écrit une lettre à la Cigale.**

Chère Cigale,

Je suis ton amie, la fourmi. Comment ça va? On dit que tu es partie pour Paris. Je t'ai vue à la télé. Maintenant tu chantes dans un grand orchestre. J'ai entendu que tu t'es rencontrée avec le fameux Jean de la Fontaine qui a écrit cette fable... qui parle de nous.

Je te dis sincèrement que je ne croyais jamais que tu réussiras autant. Combien de temps tu as perdu...

Mais, tu sais qu'ici la vie est très dure. Tu peux m'aider?... Tu sais que je t'ai aidée pendant les moments d'impasse... Voilà... Ne sois pas fâchée contre moi! Je suis heureuse pour toi et maintenant j'ai besoin un peu de toi.

En oubliant les moments difficiles, j'espère qu'on va changer ensemble l'histoire de la célèbre fable.

J'attends impatiemment ta réponse.

Je t'embrasse

Ton amie pour toujours,

La fourmi

Jouez une interview de la cigale ou de la fourmi à la télévision.

L'animateur de l'émission: Bonjour, mesdames et messieurs! Nous voilà de nouveau dans notre merveilleuse émission „Gaza T.V.". Aujourd'hui, nous avons une invitée très importante et fameuse: la cigale Chantal!

La cigale: Bonjour. Merci pour m'avoir invitée dans votre émission.

L'animateur: On débat ici depuis longtemps votre histoire, de toi et de la fourmi et on veut vous demander quelles activités vous avez eu cet été?

La cigale: Si vous savez combien de travail j'ai eu.... Dormir....je n'ai pas pu....! Je suis artiste, j'ai dansé,j'ai chanté , tout l'été je me suis amusée,tous les gens j'ai enchantés.

L'animateur: Et vous faites de bonnes rimes...

La cigale: Je suis artiste complète. Je vous ai déjà dit.

L'animateur: Tout l'été vous avez joué, mais des provisions, de la nourriture vous avez ramassée?

La cigale: J'ai été trop occupée....mais j'espère que ma voisine....la fourmi va m'aider comme toujours, car je l'ai enchantée avec mes belles chansons.

L'animateur: Mais, pendant cet été, la fourmi a bêché la terre, elle a mis des graines, elle a fait beaucoup de choses pour se préparer pour l'hiver. Au contraire, vous vous êtes amusée!

La cigale(trop sûre de son talent): C'est vrai,monsieur journaliste, je me suis amusée....mais vous allez voir que l'année prochaine je ne serai plus dans ce pays. Je serai à Paris, je chanterai dans un grand orchestre, je vais à Paris, je chanterai dans un grand orchestre, je vais être célèbre et riche.....Et la fourmi....Elle travaillera toute la vie comme ça. Elle ne connaîtra le monde comme moi.

L'animateur: Quel optimisme. On verra. On vous remercie beaucoup pour votre participation. Bon succès à l'avenir. Et pour vous, chers écouteurs, une question difficile...Qui choisir? La cigale ou la fourmi? A la prochaine.

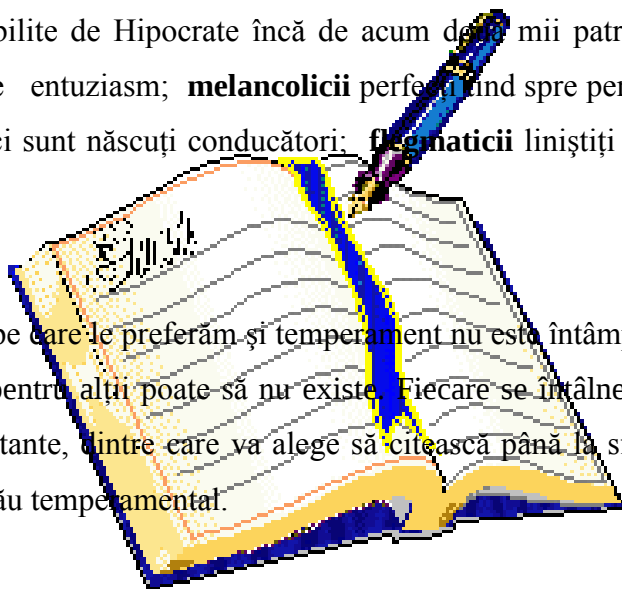

PAGINA PROFESORULUI

Caracterul personal și lecturile fidele

Fiecare dintre noi este unic. Toți ne-am născut cu propriile trăsături de temperament, cu propria materie primă, cu propriul nostru tip de rocă. Unii dintre noi sunt din granit, alții din marmură, alții din alabastru, alții din gresie.

Tipul nostru de rocă nu se schimbă, dar forma ei poate fi modificată. Asta se întâmplă cu personalitățile noastre. Începem cu propriul set de trăsături înnăscute. Temperamentul este adevăratul „eu”; personalitatea este veșmântul de deasupra. Pentru a descoperi care este materia primă din care suntem făcuți și a ne înțelege firea ar fi suficient să examinăm grupările temperamentale, stabilite de Hipocrate încă de acum două mii patru sute de ani: **sangvinicii** populari radiază de entuziasm; **melancolicii** perfecti tind spre perfecțiune în tot ceea ce fac; **colericii** puternici sunt născuți conducători; **flegmaticii** liniștiți sunt fericiți și împăcați cu viața.

Legătura dintre cărțile pe care le preferăm și temperament nu este întâmplătoare. Dacă un titlu este devorat de unii, pentru alții poate să nu existe. Fiecare se întâlnește cu sute de cărți, sute de titluri noi și incitante, dintre care va alege să citească până la sfârșit doar pe cele care corespund fondului său temperamental.

A. B. 12 ani, deosebit de inteligentă, reține cu ușurință date despre un obiect, eliminând tot ceea ce este nesemnificativ; e întotdeauna cu un pas înaintea celorlalți, care adesea nu-i pot urmări raționamentele complexe; își ajustează tabloul mental cu fiecare informație nou asimilată, modificându-și corespunzător vechile gânduri și decizii; trăiește cu sentimentul că totul în viață e sortit schimbării, înnoirii permanente; probleme apar când trebuie să-și pună ideile în practică, deoarece conceptele cu care lucrează sunt cam abstracte și cumva nebuloase, iar pe de altă parte îi este mereu captată de ceva nou; trăiește în universul abstract al conceptelor, e o cititoare împătimită, devorând carte după carte, scriind la rândul ei cu o ușurință uimitoare, remarcându-se prin finețea descrierilor; surprinde prin interpretările originale, uneori poate naive sau prefăcute, dar mereu dispusă pentru jocul de idei; deși e în căutarea companionilor, rareori găsește pe cineva cu care să comunice la

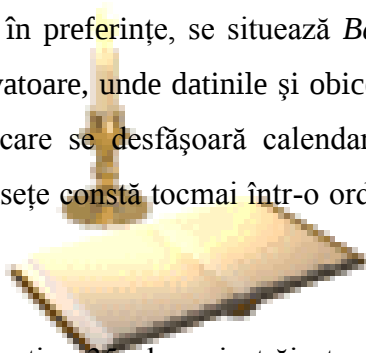
înălțimea gândurilor care o animă; compania familiei o bucură, dar e tentată de a duce o viață solitară, vag decorativă. **Prin urmare o melancolică, introvertită, intuitivă, reflexivă și perceptivă.** Se raportează frecvent la lumea din *Povestea fără sfârșit*, de Michael Ende, unde a descoperit cum poate să se înfăptuiască tot ceea ce își dorește. Orice gând, orice dorință oricât de mica, orice vis, orice produs al imaginației personajului principal, copilul BBB (Bastian Balthasar Bux), devine instantaneu realitate. El se retrage la un moment dat în podul școlii pentru a citi în voie, fiind singurul arhitect al propriei sale lumi, al propriei sale vieți. Este eroul pozitiv, înzestrat cu toate calitățile necesare, pentru o poveste cu sfârșit fericit sau, mai corect spus, o poveste fără sfârșit, în care singurele limite sunt doar cele impuse de propria imaginație. Când lumea poveștilor e în pericol, atacată fiind de refuzul oamenilor de a mai crede în basme, el acceptă să devină personaj al poveștii pe care o citește, reușind să salveze, prin imaginația și inocența sa, lume Fantasier. La celălalt pol se află *Robinson Crusoe*, al lui Daniel Defoe, care are în centru un personaj ce-și manifestă aptitudinile practice în izolarea totală a unei insule din Pacific timp de 26 de ani. Cu o tenacitate rar întâlnită, își pune ideile în practică ajungând să trăiască asemenea unui rege într-un ținut resimțit la un moment dat ca paradisiac, depășind prin muncă susținută angoasele create de izolare și numeroase lipsuri materiale.

A. P., 13 ani, viguroasă și practică, mereu cu picioarele pe pământ, obișnuiește să se afle în miezul evenimentelor, spune lucrurilor pe nume, e considerată sursă inepuizabilă de informații, dă detalii relevante aproape despre orice. Finalizează proiectele, profită la maxim de timp, selectivă cu prietenii, chiar puțin severă. Preferă să rănească sentimentele cuiva, decât să lase o problemă nerezolvată, și-a făcut din părinți parteneri stabili. **Prin urmare o colerică, extravertită, senzorială, reflexivă, judicativă.** Rigoarea, cultura generală vastă, spiritul de manager înăscut au apropiat-o de universul romanului lui Isaac Asimov, *Soarele gol*, un SF al explorărilor galactice. Anchetarea unei crime într-o citadelă suprapopulată, coroborarea componentei umane cu cea mai avansată tehnologie pentru dezlegarea misterului, seriozitatea cu care detectivul new-yorkez Eliah Baley întreprinde investigația polițistă, toate au găsit corespondent în sufletul ei. Dar a apreciat ca neinteresantă *Copilăria* lui Maxim, roman ce înfățișează condițiile deosebit de dificile, în care a crescut și s-a maturizat Alexei Peskov. Murindu-i tatăl ca urmare a unei „glume” făcute de cei doi cumnați ai săi (Miska și Iakov l-au îmbrâncit pe acesta într-o copcă, bătându-l cu bulgări de zăpada și strivindu-i degetele sub călcâie), micuțul Alexei este nevoit să se stabilească, împreună cu mama sa, în casa bunicului Vasili Vasilievici, care deținea un atelier de vopsitorie.

În casa bunicului domnește însă o atmosfera de vrajba generală: unchii sunt mereu puși pe harță, în vreme ce bunicul îi domina cu îndârjire. La puțină vreme după sosirea lui Alexei în această casa, el va cunoaște cruzimea bunicului, fiind bătut în nenumărate rânduri, cu sau fără motiv. Singura ființă care încearcă să-l ocrotească și să-i ofere un strop de dragoste este bunica sa, Akulina Ivanova.

C.T., elevă, 14 ani, deschisă, creativă, interesată de oameni, organizată, cochetă, dar cu îmbrăcăminte comodă, mestecă gumă, spontană, veselă, îi plac discuțiile de idei, plăcută, dar cam rece, lucrează cu plăcere, studiază până târziu, e mereu cu temele la zi, deține o seninătate olimpică, atrasă de actorie și scenă, dă o importanță exagerată evenimentelor mondene, are nenumărate cunoștințe – **prin urmare extravertită, intuitivă, afectivă, perceptivă, un temperament sangvinic**. A citit cu pasiune *Magicianul* lui John Fowles, atrasă fiind de enigmaticul joc de pe scena reprezentată de obscură insulă din Grecia pe care se petrece acțiunea. Schimbul de rol, misterul, complicațiile sufletești, sugestia unei lumi fantomatice, folosirea de noi metode psihiatrice pot fi doar câteva dintre aspectele care au aflat rezonanță în personalitatea cochetă, sofisticată, dar dispusă de a intra ușor într-un rol a elevei C. T. La antipozi, în preferințe, se situează *Baltagul*, de Mihail Sadoveanu, cu a sa lume tradițională, conservatoare, unde datinile și obiceiurile se cer respectate cu strictețe, cu reprezentarea unei vieți care se desfășoară calendaristic, după legi ancestrale. Universul muntenilor, a cărui frumusețe constă tocmai într-o ordine simplă, dar primitivă nu au atras-o pe C.T.

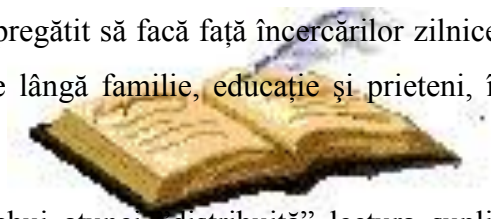

E. D., cadru didactic, 35 de ani, trăiește sentimentele cu intensitate, emotivă, contribuie permanent la dezvoltarea ei psihologică, nu-și dezvăluie sentimentele decât apropiaților, în care poate avea încredere; plăcută, aparent cam rece – în realitate stăpânită de sentimente puternice; își îndeplinește obligațiile cu promptitudine și se ține de cuvânt; e conștiincioasă, perseverentă și câteodată dorința de a duce orice la bun sfârșit intră în conflict cu nevoia de a reflecta, de a imagina și de a visa; are uneori premoniții surprinzătoare care se adevăresc, semn că posedă calități extrasenzoriale; resimte acut criticile care i se aduc, cât și prezența stărilor conflictuale; slujba pe care o are îi valorifică talentul de a scoate la suprafață tot ce este mai bun în ceilalți, iar elevii ei știu că vor fi sprijiniți și încurajați să-și valorifice potențialul; este de asemenea interesată de muzică și arte plastice; îi este mai greu să se exprime verbal, dar în scris are o mare capacitate de a comunica; **prin urmare o flegmatică, introvertită, intuitivă, afectivă, judicativă**. Dacă se regăsește în romanele lui Omar Pamuk

Mă numesc Roșu, sau Tracy Chevallier – *Fata cu cerceș de perle* sau Umberto Eco – *Baudolino* este pentru componenta plastică și muzicală cu care narațiunea a fost suplimentar decorată. Nu ignoră nici un element descriptiv care completează decorul, căutând în arabescul detaliilor valori mitice, simbolice. Nu rezonază însă cu scrierile preponderent narative din seriile polițiste, a aventurilor lui Jules Verne și a cărților SF.

Prin urmare, lecturile noastre au rolul de a ne oglindi, citind de fapt ne căutăm sinele sau o reprezentare a lui în ideal sau grotesc. Cărțile pe care ajungem să le prețuim, să le păstrăm aproape, să le recomandăm și altora sunt oglinzile noastre închise, care așteaptă din când în când să fie din nou călătorite. Întâlnirea cu ele se face prin descoperire, raportarea la o nouă carte se relevă în momentul citirii ei, în relația intimă dintre lector și text.

În sistemul propriei personalități, caracterul reprezintă latura relațională și valorică, este în principal un ansamblu de atitudini-valori. În timp ce temperamentul este neutral, caracterul se definește, în principal, prin valorile după care subiectul se călăuzește, prin raporturile pe care le întreține cu lumea și cu propria ființă. Caracterul este o formațiune superioară la structurarea căruia contribuie trebuințele umane, motivele, sentimentele superioare, convingerile morale, aspirațiile și idealul, în ultima instanță, concepția despre lume și viață. Însușirea caracterială reprezintă o poziție a subiectului față de cele din jur, un mod de a se raporta la evenimentele existentei sale în lume. La nivelul caracterului interesează nu atitudinile circumstanțiale și variabile, ci acelea care sunt stabile și generalizate, fiind proprii subiectului în cauză, întemeindu-se pe convingeri puternice. Un caracter format e pregătit să facă față încercărilor zilnice, iar la împlinirea și desăvârșirea lui un rol esențial, pe lângă familie, educație și prieteni, îl are și suma lecturilor – doar cele fidele!

Cum ar trebui atunci "distribuită" lectura suplimentară la clasă, pentru a favoriza întâlnirea dintre personalitățile în formare ale tinerilor și personajele ce le-ar sluji formării caracterului de mai târziu? O soluție ar fi înmânarea la început de ciclu a unei liste generoase, din care el să-și aleagă în voie (pe parcursul a patru ani) titlurile care să-i confere acea libertate interioară atât de necesară în actul citirii. Apoi avertizat asupra posibilității întâlnirii cu universuri care să nu corespundă propriului fond de așteptare, fapt comun tuturor lectorilor. Pentru evitarea ei e necesar un alt sfat – să pregătească intrarea în carte prin citirea prefeței (sau ceva despre...). În vederea examinării după reîntoarcerea la școală, se pot formula întrebări care să permită răspunsuri ce își au soluția în propriile lecturi (de exemplu:

Prezintă o întâmplare spectaculoasă prin care a trecut unul dintre eroii tăi, Cu care personaj ai dori să te asemeni și de ce? Imaginează un alt final pentru unul dintre romanele citite. etc.)

Apropierea elevilor de lecturile de școală rămâne poate cea mai grea lecție pe care profesorul trebuie să o finalizeze, dar poate cea mai importantă. Un adult, exemplul E. D., cadru didactic, 35 de ani, un caracter format știe deja ce carte următoare să aleagă, dar tinerii merg încă prin tatonare, adesea obligați să lectureze pagini care să nu sunt pe placul lor și să nu prea aibă de ales. Atunci ei pot dezarma, până încep următoarea carte poate să treacă toată vacanța, iar complexul inaccesibilității în cetatea lecturii să se adâncească.

În concluzie, dacă temperamentul e un dat imuabil, o componentă la fel de stabilă ca și roca, caracterul poate fi preschimbat, înnobilat, cultivat, adaptat. Lecturile specifice, selectate ca urmare a componentelor temperamentale, vin în sprijinul formării propriului caracter al tânărului.

Andreea – Livia Berdan, 12 ani
Prof. Gheorghe Zaiț

Bibliografie:

1. *Tratat practic de cunoaștere a omului*, Gaston Berger, Ed. IRI, București 1997
2. *Caracterologia*, Jean – Paul Jues, Ed. Teora, București 2002
3. *Personalitate și temperament*, Patricia Hadges, Ed. Humanitas, București, 2002

Prof. de limba și literatura română, Daniela Sporea
Școala Gimnazială Duiliu Zamfirescu, Focșani

PICATURA DE UMOR

Perle de-ale elevilor...

- ✚ Lăpușneanu s-a ținut de cuvânt când a zis "De mă voi scula, pre mulți am să popesc și eu!" dovada că azi cel mai întâlnit nume este Popescu.
- ✚ Zoe și Tipătescu se iubeau pe la spate.

✚ Ion Creanga s-a născut între anii 1887-1889.

✚ Împăratul avea o grădină și în fund un măr.

✚ Creierul este un organ oarecum indispensabil capului.

✚ Este bine să mai și citești, decât să tai frunză la câini degeaba.

✚ Cristofel Columb a plecat în America unde s-a însurat cu o baștinoasă.

✚ În cunoscuta baladă Miorița, sunt descrise câteva întâmplări în care sunt implicate doi criminali, o oaie turnaăoare, și un cioban ce sochează prin prostia lui.

✚ Toma Alimoș era viteaz pentru că cu o mână conducea calul, cu o mână

își ținea mațele și cu o mână se bătea cu Manea..

- ✚ Inima este împărțită în două atricule și două testicule.
- ✚ Capitala SUA este Casa Albă.
- ✚ Moromete plecase în excursie să vândă cerealele.
- ✚ Femeile rămâneau acasă în loc de bărbați.
- ✚ Antarctica este un continent alb din cauza zăpezilor care nu se mai topesc odată.
- ✚ Eminescu este trist pentru că nu a reușit să facă nimic în viața lui.
- ✚ Viața albinelor e primejduită mereu de insecte ca: țânțarul, viespea, soarecele și urșii care se urcă în fagi unde sunt albinele strânse în colonii și depun miere.
- ✚ În pădurile Amazoniei trăiește o junglă feroasă.
- ✚ În nuvela La vulturi de Gala Galaction, sunt descrise aventurile unei alpiniste curajoase fugărite de turci, și copiii ei.
- ✚ Dintre cele cinci scrisori trimise de Eminescu, prima este considerată a treia. În Scrisoarea a treia se desfășoară bătălia de la Rovinari.
- ✚ Poemul Miorița circulă pe bază orală, adică nu a fost scrisă, din motive tehnice.
- ✚ Animalele sălbatice trăiesc în pădurea zoologică.
- ✚ Datorită faptului că Lăpușneanu chinuia pe boieri tăindu-le nasul, urechile, mâinile, etc, el le-a devenit antipatic acestora.

- ✚ Harap Alb era femeie se îmbrăca în alb și semăna cu Mihaela Rădulescu.
- ✚ La bătrânețe împăratul naște un fecior.
- ✚ Latina clasică este o limba moartă, care nu se poate vorbi decât în scris.
- ✚ Vitoria, pe lângă calitatea de mama avea și pe cea de tată, calitate care este mult mai dificil de îndeplinit.
- ✚ Podul de la Drobeta Turnu-Severin, a fost construit de Apollodor din Damasc, al cărui picior se mai vede și astăzi.
- ✚ Răscoala de la Bobâlna a început pe un deal și s-a terminat în 1438.
- ✚ Sahara se află așezată pe un nisip uscat, lipsa apei având în zonă o prezență statornică.

Culese de elevul Andrei Apostoae, 14 ani

Andreea Gătej, 14 ani
Prof. Gheorghe Zaiț

STIATI CA...

- ✓ Crocodilul nou-născut este de trei ori mai lung decât oul.
- ✓ Cel mai mare ochi este cel al caracatiței. Diametrul lui ajunge la 40-50 cm.
- ✓ Forma hidrodinamică ideală și greutatea specifică mică a delfinilor le permite să se miște prin apă cu o viteză de peste 50 km pe oră.
- ✓ Unul din cei mai periculoși dușmani naturali ai rechinului este o specie de pește mic de 20 cm. Când este înghițit de acest uriaș animal răpitor, peștișorul sparge cu acul pânțele rechinului și iese în libertate, iar rechinul moare.
- ✓ În lumea animalelor recordul la sărituri este deținut de antilopa cu labe negre care sare peste 12 m. Cangurul cenușiu sare peste 8 metri, delfinul 5 metri, elanul 4 metri.
- ✓ Un grup de cercetători au stabilit că urșii polari sunt dotați cu niște ochelari de soare naturali, o membrană fină care le protejează retina de lumina intensă a soarelui reflectată de zăpezi.
- ✓ Una din cele mai curioase și rare maimuțe din lume este cea denumită mustața regală. Această maimuță este atât de mică, încât încapă într-o palmă, în schimb are niște mustați foarte lungi. Maimuța trăiește în junglele braziliene și se hrănește cu fluturi, gândaci, arahide, banane ș.a.
- ✓ Numai 10 minute sunt suficiente pentru o cămilă ca să-și bea porția sa de apă de 125 litri. Ea rezistă fără apă 14 zile, însă pierde 30% din greutate în acel interval de timp.
- ✓ În nordul Australiei se întâlnesc fluturi cu dimensiunea de 26 cm. Localnicii folosesc carnea lor.
- ✓ Albinele nu văd culoarea roșie, în schimb pot vedea razele ultraviolete, invizibile pentru ochii noștri. Albina e unica insectă domesticită de om.
- ✓ Pasărea numită forfecuță prinde într-o vară până la un milion de muște, musculițe, țânțari și păduchi de plante, iar un pițigoi mănâncă într-o zi insecte cu o greutate totală egală cu greutatea lui.
- ✓ Un stol cu 1000 de grauri cu puii lor pot să mănânce într-o lună 22 tone de lăcuste, iar o cucuvea mănâncă într-o vară 1000 de șoareci de câmp, făcându-se astfel o economie de o tonă de cereale.
- ✓ Cel mai mare mamifer al planetei, balena albastră, cântărește 50 de tone la naștere. La maturitate, ea poate ajunge până la 150 de tone.
- ✓ Răgetul unui leu adult poate fi auzit de la o distanță de 7 km depărtare și îi avertizează pe intruși sau adună membrii grupului ce s-au răsfirat.
- ✓ Crocodilii nu pot scoate limba din gură deoarece au o protecție pentru a nu și-o mușca cu ajutorul fălcilor puternice și a dinților feroși.
- ✓ Pe parcursul întregii sale vieți, o singură vacă dă peste 200 000 de pahare de lapte.
- ✓ Elefantul este singurul mamifer care nu poate sări.
- ✓ Un cimpanzeu poate să învețe să se recunoască pe sine într-o oglindă, însă o maimuță nu poate fi învățată acest lucru.
- ✓ Hipopotamul dă naștere puilor săi sub apă și îi îngrijește în primele zile de viață tot în apă. Totuși, cei mici ies din când în când la suprafață pentru a lua destul aer.

- ✓ Pisicile își folosesc mustățile pentru a-și da seama dacă un loc este suficient de larg pentru ca ele să se poată strecura în interiorul lui. Astfel, mustățile îi sevesc ca un fel de antene ce o ajută să măsoare lungimea corectă a unui pasaj.
- ✓ Termenul de "jeep" provine de la inițialele G.P (General Purpose) ce s-ar traduce prin vehicul "pentru uz general".
- ✓ Câinii nu disting culorile.
- ✓ Primul autovehicul perfect aerodinamic, așa cum îl știm noi astăzi, a fost realizat de un român în 1920, respectiv de Aurel Persu.
- ✓ În vocabularul eschimosilor nu există cuvântul "război" iar la japonezi nu există "bacșiș".
- ✓ Cel mai lung cuvânt din limba română (care, citit invers, reprezintă același lucru) este "aerisirea".
- ✓ Cuvântul "robot" provine de la verbul rusesc *a munci*.
- ✓ Șerpii nu pot auzi.
- ✓ Caii nu amețesc.
- ✓ Un pui de elefant are nevoie de 14 litri de lapte pe zi.
- ✓ Scorpionii pot trăi până la 25 ani.
- ✓ Ingredientul "minune", recent descoperit, care se găsește în compoziția cimentului din Marele Zid Chinezesc era făina de orez.
- ✓ Numele "Sahara" înseamnă în limba arabă chiar "deșert".
- ✓ Cel mai vechi muzeu din Romania este muzeul Bruckenthal din Sibiu.
- ✓ Pentru un singur exemplar de Rolls Royce sunt necesare 16 piei de vacă pentru a tapisa luxosul interior al limuzinei.
- ✓ Numele complet al marelui pictor Picasso este: Pablo Diego Jose Santiago Francisco de Paula Juan Nepomuceno Crispin Crispiniano de los Remedios Cipriano de la Santisima Trinidad Ruiz Blasco y Picasso Lopez.
- ✓ Ghilotina a fost inventată de dr. Guillotin în anul 1789, când a fost prezentată ca instrument de tortură.
- ✓ O cârțiță dacă nu mănâncă timp de 24 ore moare.
- ✓ Un ou de struț cântărește aproximativ 2 kilograme.
- ✓ Termenul de "Led" este prescurtare de la "Light Emitting Diode" (diode electro-luminiscentă).
- ✓ Triunghiul Bermudelor (format din punctele Miami-Puerto Rico-Bermude) se vede din spațiu ca o zonă cu puncte luminoase.
- ✓ Cuvântul "Laser" este de fapt prescurtare de la "Light Amplification by Stimulated Emission of Radiation".
- ✓ Respirația unui melc mare este atât de puternică încât poate clătina chiar flacăra unei lumânări.
- ✓ În Colosseum, pe timpul romanilor, se făceau lupte între corăbii, arena fiind umplută cu apă, pentru a simula marea.
- ✓ Femeile clipească de două ori mai mult decât bărbații.
- ✓ Bărbații sughiță mai mult decât femeile.
- ✓ Numele capitalei Egiptului, Cairo (El Cair) înseamnă Marte. Ca o completare, pe planeta Marte s-au fotografiat recent câteva forme de relief interesante, în care una seamănă cu un cap de sfinx iar în apropiere apare silueta unei piramide.
- ✓ Tradiția firmei Lamborghini este una dintre cele mai deosebite: prima afacere a firmei era creșterea taurilor, zodia fondatorului era Taur, emblema firmei este un taur, toate modelele de automobile au nume de tauri celebri (în arene) sau chiar rase de tauri.
- ✓ Limba balenei albastre cântărește mai mult decât un elefant.

Culese de elevul Alexandru Rusu, 10 ani

CUPRINS

➤ EDITORIAL	3
Școli care rîd sau Școala Carusel – Anișoara Pițu	3
Nu e ușor... - Gabriela Oloeriu	4
➤ AMINTIRI...	
După 25 de ani... – Roxana Borcan Radu	5
➤ PAGINA INVITAȚILOR	
Un sfârșit de săptămână... – Crăița Alexandrescu	8
➤ CE ESTE O CREAȚIE POETICĂ?	10
Plecând în taină – Alexandra Voicu	11
Sunt un fluture venit din amintire – Andrei Apostoae	12
Un fluturaș – Ica Dumbravă	12
Sunt un fluture venit din amintire – Alina Petrescu	13
Amintirea fluturului – Nicoleta Coșoreanu	13
Toamna – Ema Aurica Soficenco	14
Grădina de legume – Oana Cucu	14
Ariciul Vid – Bianca Nicolau	14
Șoșonel – Angel Andrei Radu Mierlăcioiu	15
Porcușorul răsfățat – Bianca Neagu	15
Azorel – Mihail Munteanu	15
Toamnă aurie – Andrei Stoian, Mihai Stoian	16
Balta – Sara Necula	16
Livada – Daniela Vasile	17
În livadă – Mihail Munteanu	17
Vis de copii – Lidia Balotă	18
Pădurea – Ștefan Susanu	19
Natura – Vanessa Costea	19
Acestei zile – Florin Balasoglu	20
➤ HAIKU	21
➤ PROZĂ	22
Sunt un arbore cu rădăcinile în două lumi – Alya Dardouk	22
Artă și joc – Cristina Enoiu	23
Fragmente din impresii de vacanță – Ștefan Stanciu	24
Înger căzut – Alina Cristina Pascu	25
Izvorul nopții – Cristina Enoiu	26
Oda simplisimei flori – Florina Drăstaru	27
Un fluture privește lumea – Noemi Dragu	27
➤ CALEA ARTEI	28
Millais, abis al frumuseții controversate – Alina Cristina Pascu	28
➤ CĂLĂTORI PRIN EUROPA	30
Călătorie în Franța – Răzvan Mătișan	30
➤ DEUTSCH IST SPASS...	32
Die Grille und die Ameise – Roxana Rogoz	32
Freundschaft – Octavian Torcea	33
Jugendliche – Cristina Enoiu	34
➤ J'AI ME LE FRANÇAIS	35
Fabule în limbi străine – Roxana Stoian	35
La fourmi écrit une lettre a la Cigale	36
Jonez une interview de la cigale ou de la fourmi à la television	36
➤ PAGINA PROFESORULUI	38
Caracterul personal și lecturile fidele – Daniela Sporea	38
➤ PICĂTURA DE UMOR	43
Perle de-ale elevilor ... – Andrei Apostoae	43
➤ ȘTIAȚI CĂ... - Alexandru Rusu	45
➤ CUPRINS	46

Ilustrația copertei - *Domul din Milano*

ISSN 2285 – 2069
ISSN-L = 2285-2069